

Olvasd el Tóth Krisztina novelláját, és válaszolj a szöveghez kapcsolódó kérdésekre!

Labdák és csillagok

Kora délutáni fény vibrál a strandon, tiszta és meleg a levegő. Átlátni a túl part dombjaira, ott van Tihany. Közelinek tűnik, az ember azt hinné, gyerekjáték átúszni.

Errefelé lassan mélyül a víz, a parti sávban mindenütt fürdőzők zsonganak. Átvágunk a törülközőkön heverő testeken, megyünk a büfébe. A faasztalok foglaltak, a vörösre sült, falatozó emberek szórakozottan emelik a szájukhoz a villát, közben mind egy irányba néznek: meccs van. Megrendeljük a halat, támaszkodom a pultnál. A kiszolgáló fiú le nem veszi a szemét a képernyőről, pedig innen csak torzítva látja, de semmit nem akar elmulasztani. Halálosan fáradtnak tűnik, mozdulatlanul bámul, majd tűnődve beleharap a nekünk előkészített uborkába.

– Bocsásson meg, de az a miénk!

Észbe kap, hirtelen elvörösödik és elnézést kér. Tanuló lehet, körbepillant, hogy látta-e valaki a malört. Utánanéz a halnak. Közben megsajnálom, nézem a tetoválását és az elvakart szűnyogcsipéseit. Most lehet először nyári munkán.

Az asztalok közt váratlan mozgolódás támad. Először arra gondolok, fordulat állt be a mérkőzés menetében, de a tévére már senki se figyel. Férfiak ugranak fel és préselődnek ki a padok között, nők hagyják ott a félig teli tányért és sietnek a part felé. Biztos eleredt az eső.

Kinézek, de a fák lombja mozdulatlan, a kiégett strandgyepen élesen rajzolódnak az árnyékok. Nincs vihar. Szólok a fiamnak, hogy várja meg a halat, addig ránézek a holminkra.

A büféből kilépve azt látom, hogy egyre több ember tódul a part felé, mindenki az eget fürkészi. Viharjelzés? Nem. Zamárdi felől reklám repülő közeleg, a távolból is jól látható, hogy időnként élénk színű labdákat szór a levegőbe. Hamarosan ideér.

Emberáradat rohan a vízbe, egymást lökdösve igyekeznek lejutni a lépcsőkhöz. Van, aki a köveken mászik át, a parton maradt családtagok pedig üvöltve instruálják a törtető versenyzőket.

Zsezség a víz, mindenki igyekszik bemérni, hová érkezik az égi ajándék.

A zúgás fölerősödik, a labdák hullani kezdenek, az embertömeg esztétikát veszítve kaszál a vízben. Elhízott családtagok támadnak gyorsúszásban a még gazdátlan labdákra, mellettem egy diadalittas, testes nagyi már négy labdát tol maga előtt. Óvatosan megkérdem, nem tudna-e egyet adni. Nem lehet, magyarázza, három unokája van, egy meg kell tartálnak. Nem feszegetem, mire a tartalék. Háborús tapasztalat lehet, jó, ha mindig van otthon liszt, zsír, cukor és gumilabda.

Távolodik a repülő, minden labda gazdára lert. Állok a vízben, nézem a vadászatról visszatérő apákat, fiúkat, asszonyokat. A családok összelelkeznek a parton, megindul a zsákmány szétosztása. Gyerekek huzakodnak, nagyszülők rendelkeznek, csecsemők sívalkodnak: alig tudok átvágni a felbolydult tömegen.

Visszatérek a büfébe, a padok közben újra megtelnek kipirult arcú, labdával vonuló emberekkel. Ki láb mellé teszi, ki a strandtáskák közé a padra, a lényeg, hogy el ne vigyék. Időközben kiadták a pulton a halat, a gyerek lefoglalt két helyet a faasztalok mellett. Messziről int, nagyon nézi, van-e nálam is valami.

Odaérek, csalódottan bámul rám.

– Nem hoztál?

– Nem – rázom a fejem, de érzem, hogy magyarázattal tartozom. – Túl sokan voltak.

– Aha – kedvetlenül piszkálgatja a halat, alig eszik. Visszamegyünk a partra, a labdázókat figyel. Nekünk is van egy sárga strandlabdánk, de az már nem érdekli: neki másféle kellene. Egy olyan. Sőt, nem is elsősorban a labda kellene, hanem egy olyan anya, aki igenis hoz egyet. Aki tud szerezni.

Még este sem múlik el a csalódottsága. Már pizsamában van, amikor kitalálom, hogy sétáljunk le és nézzük meg az éjszakai eget, hátha látunk hullócsillagot. Csapkodjuk a szűnyogokat, különösen a parton van sok. Hangosak a tücskök, csöndes a víz. Távolabb a kivilágított fabódék teraszán még kint ülnek a kései beszélgetők. Szemben csupa apró fénypont a part, a kikötött csónakok villódzva ringanak a nádas mellett. Felettünk a tintakék égbolt, telehintve világító labdákkal. Sokáig bámuljuk őket, de egyik se hullik le. Itt lent áll egy kisfiú a hullámoktól körbevett mólón, és széles, néma mozdulatokat tesz, mint valami repülőterei irányító. Néz fölfelé és jeleket ad, zseblámpával integet a csillagoknak.